

[Aksel Larsen.]

overvejende del af handelen med Den sydafrikanske Union, vil ikke være effektive; de til tværimod påføre De Forenede Nationer et prestigetab af samme karakter som det, Folkeforbundet i sin tid var ude for i forbindelse med sanktionerne over for Mussolini.“

Jeg er sådan set enig; men jeg er ganske vist forbavset over, at sikkerhedsrådet ikke af egen drift har optaget spørgsmålet om Sydafrika til behandling, for det er jo, som også det ærede medlem hr. Helge Larsen har sagt: der eksisterer en akut krigsfare, og det må enhver kunne se, om ikke på anden måde så efter de afrikanske staters konference for nylig. Der er ingen tvivl om, hvis ikke Verwoerds apartheidpolitik i Sydafrika bliver bragt til ophør, står vi over for noget, som måske i begyndelsen kan opfattes som en borgerkrig i Sydafrika, men som kan blive til en krig, ført af hele Afrika imod de hvide i Sydafrika. Derfor vil jeg anse det for nødvendigt, dels at sikkerhedsrådet beskæftiger sig med sagen, dels at alle lande, alle regeringer, der føler et ansvar, gør deres indsats for at bringe apartheidpolitikken til ophør.

Der er forskellige meninger. Det ærede medlem hr. Frode Jakobsen mener, at hvis de nordiske lande boykotte Sydafrika, så vil det være tilstrækkeligt. Regeringen siger, at det er ikke tilstrækkeligt. Jeg kan ikke dømme om det, men jeg ved blot, at hvis man er af den mening, at de store samhandelspartnere må være med, bør regeringen henvende sig til disse samhandelspartnere og opfordre dem til at være med til at boykotte Sydafrika.

Og så endelig til slut: om NATO og den atompulje, man forsøger at skabe.

Jeg tror nok, det ligger sådan, at det, man har besluttet på det sidste NATO-møde, ikke har så forfærdelig stor reel betydning, men det kan alligevel godt være, at det åbner døren på klem for noget, som vi alle sammen er modstandere af. Jeg mener i hvert fald, man skal være på vagt, og jeg synes, at her er det muligt for Danmark, for det danske folketing og for den danske regering at gøre noget, og her er det muligt for de nordiske lande at gøre noget.

Finlands præsident har i går i en tale i

Helsingfors fremkastet den idé, at de nordiske lande skulle afslutte en traktat eller pagt, hvori de traktatmæssigt fastlægger den faktisk bestående tilstand: at disse nordiske lande ikke ønsker at eje og ikke på deres territorium vil finde sig i, at der eksisterer atombomber.

Da vi lavede den nordiske samarbejdsaftale i Helsingfors, var det en parafering af den faktisk bestående tilstand. Her er også en faktisk bestående tilstand. Jeg tror, det vil være gavnligt med en sådan traktat, og jeg vil tro, at en sådan traktat ville få meget stor indflydelse på udviklingen også i andre lande med hensyn til stemningen over for atomvåben og atompulje.

Derfor anbefaler jeg, at man tilslutter sig præsident Kekkonens tanke, og jeg mener, folketinget skal have lejlighed til at udtale sig derom, hvorfor jeg fremsætter følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Folketinget tilslutter sig den af Finlands præsident fremsatte tanke om, at de nordiske lande gennem en pagt bekræfter deres faktiske politik gående ud på, at de ikke vil eje eller tillade, at der på deres land- og søterritorium oplagres atomvåben eller forberedes anvendelse af sådanne. Folketinget opfordrer regeringen til at indtræde i forhandlinger med de øvrige nordiske landes regeringer om en sådan aftale og forventer også, at spørgsmålet snarest optages til drøftelse i Nordisk Råd eller et af rådets organer.

Tinget fortsætter dermed forhandlingen om tillægsbevillingslovforslaget.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Iver Poulsen: Den højtærede statsminister skrev i Jyllands-Posten den 23. ds., at året 1963 synes at skulle blive et bevæget år i politisk henseende, og denne antagelse begrundede statsministeren med tre politiske begivenheder, som vil få afgørende betydning for den danske befolknings fremtidige tilværelse: for det første sammenbruddet af forhandlingerne i Bruxelles om Englands og Danmarks optagelse i det europæiske fællesmarked, for det andet regeringens helhedsløsning og for det tredje